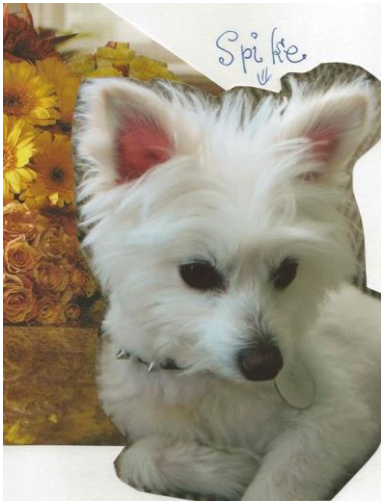

Spike, Đứa Cháu Ngoại Đầu Tiên

Như Nguyệt

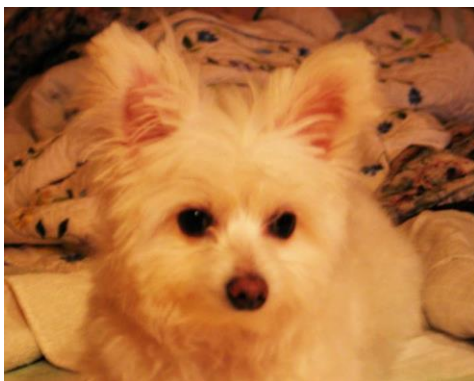

Tối hôm qua Thứ Sáu, ngày 5 tháng Sáu, vào lúc 7:50 tối, con chó của con gái N, là đứa cháu ngoại đầu tiên của N, đã qua đời. Spike bị ung thư gan, nó ốm o chỉ còn da bọc xương, da nó vàng khè, mỗi lần nhìn nó, N thấy thương quá, không cầm được nước mắt! Spike đã chẳng còn thiết ăn uống gì, quality of life đã không còn! Nó đi khệnh khạng vì không còn đủ sức. Mỗi lần bơm nước cho nó uống, N thấy rằng lợi của nó bị chảy máu. N cố đút cho Spike ăn, nó đã không còn muốn ăn, toàn thân run lên bần bật! Con gái N vì thương Spike quá nên đã không muốn cho cháu N ra đi, cứ nhất định bảo thằng cháu của N còn “fighting”, còn chiến đấu để sống còn, còn yêu cuộc đời này nhiều ghê lắm! “*Mỗi lần nằm liệt giường xong mà tỉnh dậy, Spike ngoe nguẩy đuôi, nhìn happy lắm, rất là cute! Nó chạy tung tăng theo sau con. Con của con con biết, con hiểu nó mà mẹ. Nó vẫn có thể sửa được: “Gấu, gấu!” (con gái N nhái lại), tiếng nhỏ xíu rất dễ thương! Nó vẫn nằm cạnh con mỗi đêm, nằm trên tay của con, nó không bị đau đớn, nếu nó bị đau, con biết mà. Spike chưa muốn chết đâu... Nếu mẹ bị bệnh như thế, mẹ có muốn con cho mẹ đi không?*”. Con gái của N đã nói với N như thế đó. N bảo con: “*Nếu mà mẹ như thế, nếu luật*

pháp cho phép, mẹ muốn con cho mẹ ra đi... please don't let me suffer like Spike does”.

N thật tình không muốn thằng cháu ngoại mà N rất thương yêu phải chết vì đói khát! Không muốn nó kéo dài những chuỗi ngày đau đớn 1 tí nào! Thằng cu bị nóng lạnh, bị làm kinh (cả người nó bị shaking!), ho hen, N hoàn toàn không muốn nó bị chết đi vì kiệt sức, N hoàn toàn không muốn nó bị chết dần dần, chậm chạp, từ từ... một cái chết kinh khủng, chết dần chết mòn như thế! N không muốn nhìn thấy Spike của N bị đau đớn dù chỉ là 1 phút, huống chi bây giờ nó đã quá gầy yếu, mỏng manh... Mỗi khi N bế nó lên, nó nhẹ như bông! Xương xấu, xương sườn của thằng bé lòi ra rất là tội nghiệp! N nhìn vào cặp mắt của Spike, cặp mắt cháu N vẫn sáng, vẫn tinh anh, đen láy, mở to thao láo.. dường như là cặp mắt của Spike to hơn xưa nhiều lắm vì khuôn mặt và cả thân người của nó bây giờ teo đi, rút lại chỉ còn chút xíu! Spike còn bị dementia (bệnh mất trí nhớ) nữa... Còn gì là phẩm chất tốt để sống còn cho thằng cu, thằng cháu cưng của N đây??!! Đây là 1 trong những quyết định khó khăn nhất trong đời N. N không nghĩ đến N, N đã nghĩ cho thằng cháu rất tội nghiệp của mình. N muốn nó ra đi êm ả, nhẹ nhàng, N không muốn nó phải chịu đựng, phải đau đớn nhiều thêm nữa!

N ôm Spike yêu dấu khi bác sĩ chích cho nó một mũi thuốc để giải thoát khỏi cuộc đời này, bác sĩ bảo tim của Spike sẽ ngừng đập ngay tức khắc, nếu chậm, cũng chỉ là 1 hoặc 2 giây thôi. Sau khi chích, ông lấy ống nghe, nghe tim của Spike và nói: “*That's it! He's gone! I am so sorry for your loss*”. Trước đó, thằng cháu bé bỏng của N đã được chích thuốc để relax rồi, vừa chích xong là mắt của nó đã lờ đờ, toàn thân thư giãn! Ôm thật gọn cháu trong 2 cánh tay mình, N sờ bụng, sờ ngực cháu, thấy Spike vẫn còn nóng hổi, ấm thật ấm! Cả người của nó rũ ra, mềm mại! Cái chết đến nhẹ nhàng quá, một giấc ngủ miên viễn, an bình... no more suffering, no more pain.... Nước mắt N chảy ra ràn rụa, “*Vĩnh biệt Spike, ngủ yên nhé cháu yêu, vĩnh biệt my first grandson!*”

Tháng Năm, năm 2004; N đang ngồi ở phòng khách thì Phương An từ cầu thang đi xuống; Annie đã bế con chó, đứa con trai đầu tiên mà nó nuôi, ra trình diện N. Con chó con nhỏ xíu, bé tí, chỉ lớn hơn cái nắm tay 1 chút, lông xù trắng bồng, cặp mắt đen láy, dễ thương ời là dễ thương! N nghĩ N đã ... “fall in love” với nó at first sight! Tuy thế N cũng la con: “*Ai cho phép con mang nó về? Mẹ đã nói với con là mẹ bị allergy với chó! Mẹ không thích đâu, con cho ai thì cho, mang trả lại cho họ đi. Tại sao con cãi lại mẹ, không chịu nghe lời mẹ. Mẹ sẽ mang nó đi cho người ta đó nha, mẹ không thích nuôi bất cứ con vật nào vì lý do sức khỏe của mẹ mà!!! Mẹ nói với con rất nhiều lần! Sao con không nghe lời mẹ??!*”. Thời gian đầu, Phương An nghe N nói thế nên sợ lắm,

lúc nào cũng nhốt con chó trong phòng ngủ, N nói là nói vậy thôi chứ N thương con chó quá ư đáng yêu này quá chừng chừng, thường hay lấy máy chụp hình để chụp nhiều hình cho Spike. N để nó trong một cái “tray” đựng trái cây để chụp hình, chụp lúc nó đang ăn, đang ngủ, đang ngồi, đang đi, đang đứng..v.v.. chụp đủ kiểu! Spike lúc đó chỉ bé bằng trái cam thôi, nhìn đáng yêu ghê lắm, lông xù ra, lúc đó nó nhìn giống như một con mèo hơn là con chó. Người bán Spike cho Phương An đã nói dối là Spike sẽ nhỏ hoai, thuộc loại “teacup” nhưng dần dà với thời gian, Spike lớn dần, lớn nhất vào khoảng hơn 6 pounds, size lý tưởng, vừa đủ để ôm mà không sợ bị lột tay.

Mười một năm có Spike là cháu ngoại là 11 năm may mắn! Cháu cưng của N rất là thông minh, dễ thương, biết nghe lời. Điều mà N sợ nhất khi nuôi chó là chó đi bậy trong nhà, nhưng N đã “train” được cho nó, mỗi lần muốn đi restroom là Spike đến nhìn N, dụi đầu vào chân N... xong chạy đi về phía cửa patio hoặc nó ngồi hay đứng... ngược nhìn N, chờ N, đuôi lắc lư, gừ gừ nhẹ nhàng trong cổ họng; khi nào N không để ý thì nó sủa ầm lên, vừa sủa vừa chạy đi để N đi theo; nếu N đang bận và không để ý tới nó thì nó quay lại sủa tiếp, vừa sủa vừa chạy về phía cửa, ý muốn nói: “Bà đi theo Spike nè, đi nhanh lên, mở cửa lẹ lẹ lên cho cháu đi... tè...”

Kỷ niệm với Spike... N có nhiều ghê lắm! Có nuôi chó mới hiểu được tại sao lại có những người thương chó đến như thế! Nếu không nuôi sẽ chẳng bao giờ hiểu nỗi đâu. Lúc trước, khi nghe em của bạn N khóc vì con chó qua đời, N đã cười, chê, và nói... “Con trai gì mà yếu xìu vậy, con chó chết mà cũng khóc!” Vậy mà giờ này... N đang ngồi kể chuyện về Spike, vừa gõ trên phím computer vừa khóc nức nở đây!!! Huhuhu... các bạn ơi... N đang buồn, buồn quá đổi là buồn!

Phương An cưng Spike ghê lắm! Đi đâu cũng mang theo thằng con cưng của cô nàng. Annie lê thằng bé đi New York mấy lần, đi Miami, mỗi lần đi chơi xa, phần đông Phương An đều dẫn Spike theo. Spike ngoan lắm nên đi chơi đâu cũng được. Khi hai mẹ con N và 1 nhóm bạn của Hào (cô em N) lên chơi trên San Jose để xem 1 show rất hay trên đó, có mang Spike theo, Spike bị 1 con chó Alaska, chó của bạn Hào, cắn vào tai chảy máu, N thấy thương Spike và xót ruột quá chừng trong khi con gái N lại tỉnh bơ à! N lấy thuốc bôi cho nó, ôm ấp và lo, thương nó lắm! Mang tiếng là chó của con N nhưng N lại là người take care (nuôi nấng, chăm lo) cho Spike nhiều hơn! Phương An còn trẻ, lo đi học, đi chơi... Spike thường bị bỏ rơi ở nhà với bà ngoại cả ngày, N gần gũi với Spike nhiều vì N không phải đi làm nên hai bà cháu cứ quấn quýt cả ngày bên nhau. Thằng cu lại ngoan và thông minh, dễ bảo, lại... đẹp trai với bộ lông màu trắng tinh mềm mượt; trời mùa đông mà ôm nó vào lòng thì thật là ấm áp... bảo sao mà N không thương Spike cho được chứ?

Con gái N chỉ cho Spike làm trò, nó thông minh lắm, dạy vài lần là biết ngay. Spike biết “give me a five”, bảo đứng, ngồi, nằm, lăn 1 vòng, lăn 2 vòng, xoay vòng tròn, lăn đùng ra làm bộ xịu, shake hand..v.v.. đều biết làm. Mỗi lần ăn, cậu ấm nhà ta không bao giờ chịu ăn trong bát, lúc nào cũng lấy tay khều thức ăn (loại khô) ra ngoài vung vãi rồi mới chịu ăn. N lười tập thể dục nhưng vì cưng cháu, muốn nó khỏe mạnh nên N đã chịu khó dẫn nó đi bộ ngoài Miles Square Park. Anh chàng cũng thuộc loại lười, mỗi lần N bảo: “*Spikey, đi bộ, đi bộ với bà!*”, nó nghe nói, nhiều khi bỏ trốn, chui xuống gầm giường, hổng chịu đi. Ngày nào nóng nực, nó vừa đi vừa lè lưỡi, thờ hồng hộc, coi bộ thảm não lắm! Nó ngược lên nhìn N như trách móc: “*Trời nắng như thế này mà bà cũng bắt Spike đi bộ, cực khổ quá, mệt thấy mồ đi à!*”. Lúc đi nó đi uể oải nhưng trên đường về, nó biết, và luôn luôn đi thật lẹ, nhiều lúc N chạy theo không kịp vì nó là... homeboy mà, rất thích được ở nhà, Spike đã mong về nhà càng sớm càng tốt nên lúc nào cũng chạy thật nhanh trên đoạn đường về...

Mỗi góc của Miles Square Park là 1 mile, đi 4 miles, Spike đi không nổi nên đi một khúc đường, N lại phải bế Spike lên. Nói chuyện với chị Minh của N, chị đã la: “*Nó bé bỏng như thế mà sao N bắt nó đi nhiều như thế?!*”. N kêu Spike là thằng cu, thằng nhóc... chị Mai N đã chọc N: “*N. nó cứ la lên, thằng cu, cu ơi cu... nghe ghê quá!!!*” Tuy không thích đi bộ nhưng Spike lại rất thích đi chơi. Mỗi lần nghe thấy tiếng chìa khóa, mỗi lần thấy mẹ của nó hoặc N cầm ví xách tay là anh chàng chạy ngay ra cửa ra vào đứng chờ sẵn. Có lần mẹ nó đi ra theo lối cửa ra garage; nó bị...quê quá, tức mình sủa ầm ỉ... Sau lần đó, Spike khôn lắm, thay vì đứng đợi ngay cửa trước hoặc ngay cửa đi ra garage, nó đứng ngay chính giữa nhà, canh xem N hay “má” của nó đi lối nào rồi mới chạy theo sau...

Mỗi khi mùa hè trời nóng nực, Phương An hay dẫn Spike ra biển, cho nó bơi, cho nó chơi với mấy con chó khác. Còn N, thấy Spike thích đưa mặt ra hóng gió trên xe nên N hay chiều Spike, lấy xe chở nó đi vòng vòng quanh khu nhà nơi N ở. N kéo hết cửa kính xuống, chạy chậm thật chậm cho gió dừng mạnh quá! N cho

Spike đứng bên cạnh N, hai chân trước của nó để vịn lên thành cửa. Tay trái N giữ nó, tay phải N cầm vô lăng để lái xe. Gió hiu hiu thổi, thổi ngược lông mặt của anh chàng, anh chàng nheo nheo mắt lại, phê ra mặt! Thằng cháu cưng của N có vẻ enjoy, thích thú ghê lắm! Thương nó quá chừng đi vì nó hay quay đầu lại nhìn N như muốn chia sẻ, muốn nói với N rằng: *“Spike thích quá, gió mát quá bà ơi! Cảm ơn bà”,* hoặc: *“Bà có thích không? Có thích giống như Spike thích không? Bà hóng gió mát cùng với Spike, bà nhé”*

Có Spike bên cạnh, dĩ nhiên là ấm cúng, ấm lòng, đỡ cô đơn ghê lắm chứ. Năm 2010; khi N bắt đầu mê anh Còm, Spike luôn bắt N để nó ngồi trong lòng N, N vừa gõ computer ... làm thơ vừa ôm thằng nhóc. Nhiều khi ôm nó lâu quá, thấy nóng nực quá thì N để nó ngồi qua ghế kê bên cạnh. Có nhiều khi N thức khuya quá, Spike đã chịu không nổi, nhìn N luyến luyến nhưng cũng đành phải bỏ N ngồi đó, chạy lên lầu để vào phòng riêng mà ngủ. Sau này, Spike hư lắm, mẹ nó mà đi vắng là nó cứ bắt N cho nó ngủ chung, N dang tay ra là anh chàng chễm chệ nằm ngã đầu vào vai N. Phần đông N không muốn cho nó ngủ chung, N để nó xuống đất, chỉ tay về phía phòng nó, la lên: *“Go to your room! Go to your room!!”*, mặc dù không muốn nhưng Spike cũng đi ngằn ngằn ngằn ngằn, nhiều khi quay đầu lại “testing”, nếu thấy N yếu lòng là nó sẽ chạy lại N ngay, nhưng nếu N “ra uy” la tiếp là nó sẽ đứng đờ đờ đứng đĩnh đi về phòng của nó; đôi khi anh chàng cũng gầm gừ kháng cự nhưng “chàng ta” vẫn ngoan ngoãn nghe lời (Spike rất là ngoan!)

Phòng của Spike rộng rãi, sạch sẽ nằm trong nhà tắm riêng biệt trên lầu nhà N, có đệm êm cho Spike nằm, có để thức ăn và nước lọc sẵn cho nó uống, không gian riêng của Spike.. Trong phòng này cũng có để thức ăn, thức ăn vặt cho Spike, tủ lớn có kệ đựng những đồ linh kinh như giày dốt chố, sunblock, vitamin, thuốc nhỏ mắt, thuốc men, kính mát, mũ nón, đồ chơi cho Spike; có ngăn kéo để quần áo, jacket, áo len, áo mưa, nhiều khăn choàng cổ (scarf), áo costume cho dịp lễ Halloween, khăn tắm, áo choàng mỗi khi tắm xong (N còn chưa có đó, hehehe) ..v.v.. Con gái N thương con trai của nó nên đi đâu Phương An cũng mua sắm cho thằng nhóc hết, N nhìn thấy 3 ngăn kéo lớn để đầy quần áo của Spike mà cũng ...tờn thàn luôn!!! Hihihhi... mà Spike cũng lạ lắm, khác với mấy con chó khác, nó rất thích được mặc quần áo. Mỗi lần Annie cầm áo lên là ảnh chạy lại, dơ chân ra sẵn để Annie mặc vào cho nó.

Cách đây 4 năm, con gái N dọn ra riêng, mang theo thằng con của nó; N buồn và nhớ Spike đến mấy ngày! Đi ra đi vào thấy vắng vẻ quá! Không còn Spike nằm nhàn nhã trên ghế sa lông, không còn Spike quẩn quít đi theo chân N. Không còn ai đi bộ cùng với N. Khi đi bộ, Spike cũng rất khác với những con chó khác, nhiều lần N đi bộ chung với bạn N, Vi Thúy có dắt con chó của nó theo. Con chó của nó hề đi 1 tí là dừng lại để... đánh dấu (urine marking), chạy tứ tung, lúc thì đi như tên bay, lúc thì ghi lại hồng chịu đi. Còn Spike, thằng cu cháu của N, nó rất ngoan, tướng đi nhìn rất “high class”, rất cao sang, hihi...nó đi như nó là người mẫu (model) đang trình diễn thời trang vậy đó, hai cái mông lắc qua lắc lại, mắt nhìn thẳng, lâu lâu ngược lên nhìn N., đi tà tà ngang hàng với N, đặc biệt là Spike không bao giờ đi ... tè hoặc đi # 2 ở ngoài đường cả, chả hiểu tại sao??! Hề N đi bộ chung với con gái N, Phương An đi nhanh hơn, Spike cứ quay đầu lại nhìn N., có ý nói: *“Bà ơi.. đi nhanh lên, Spike đang đợi bà nè... đi cùng 1 lúc với nhau cho vui!”*, và nó còn ngồi xuống chờ N nữa, đợi N “catch up” (đi theo kịp) rồi mới chịu đi tiếp tục. Spike rất có tình có nghĩa... rất trung thành. Tuy N cưng và là người chăm sóc Spike nhiều hơn mẹ Phương An của nó... nhưng đối với Spike, mẹ của nó vẫn là nhất; nó thương Phương An, một tình thương vô bờ bến, vô điều kiện, người mà nó thương nhất trên đời này vẫn là con gái N.!

Mỗi lần con gái của N hoặc N đi đâu về nhà là nó chạy ra mừng, nhảy cồm lên, sủa thật to, vẫy đuôi, nhảy chồm lên mừng rỡ. Mỗi lần có ai dơ tay lên, giả bộ làm như đánh N là nó bình liên, sủa âm ỉ, gầm gừ, mắt long lên xòng xọc: *“Chớ có đụng đến bà của tôi đấy nhé, tôi sẽ liều mạng cho mà xem!”*.

Spike rất thích khu vườn, thăm cỏ đằng sau nhà của N. Nó hay ra đó nằm ngửa lên cỏ, chà chà lưng lên cỏ, chà qua chà lại, mặt hân hoan sung sướng... Nó bé tí à, thế mà nếu có con possum (1 loại chuột rất lớn), mèo hoặc chó khác đi lạc vào vườn N là nó sủa inh ỏi đuổi đi. Có ai lạ lần đầu đến nhà N cũng thế, thằng cu nhà ta chạy ra tận cửa, mặt gầm gừ dữ tợn sủa âm lên nhìn rất đáng sợ, ... nó thật sự biết làm nhiệm vụ giữ nhà, trông nhà của nó.

N đã viết quá nhiều về Spike rồi phải không? Người nào mà chịu khó đọc, đọc đến đây thì chắc cũng hết..kiên nhẫn để đọc tiếp rồi?!

N nghĩ có thể là do duyên nghiệp, thỉnh thoảng N nhìn gần mặt Spike, nựng và cười nói với nó: *“Kiếp trước bà có nợ Spike không mà sao kiếp này bà hầu hạ, take care thằng cu một cách rất là vui vẻ thế?”*. N thích ôm nó vào lòng, massage cho nó, gãi gãi đầu nhẹ nhàng cho nó, thương nó vô cùng tận! N còn tĩa, cắt lông cho cháu nữa vì nó rất sợ đi tiệm, không hiểu tại sao nữa, có thể người ta đã abuse nó chẳng nên mỗi lần phải đến tiệm để grooming là nó run lên bần bật.

Spike nhớ dai ghê lắm! Em gái N chỉ hù, la nó có 1 lần là nó ... nhớ đời, hễ cứ nghe tiếng của Hảo là nó chạy trốn mất tiêu! Nếu đã không thích ai, dù có cho thức ăn mà nó thích nhất là giò (chả lụa), nó cũng nhất định không thèm ăn, khí khái lắm!. Người lạ đưa thức ăn nó cũng không bao giờ thèm. Vì Thúy gặp nó hầu như mỗi ngày để đi bộ chung mà đưa thịt gà khô cho nó, nó cũng ngoảnh mặt đi, rất chảnh! (hihi... cái zụ này, chắc nó giỏi hơn bà của nó rùi, hehehe...), bởi thế lúc nào Spike cũng rất vừa người, chưa bao giờ nó bị mập phì cả, ahahah...

N thương Spike nên đã viết về Spike, đã làm thơ cho cháu ngoại. Con gái N đã từng than phiền (complain) là sao N làm thơ cho Spike mà không làm thơ cho con gái? Con trai N thì có 1 lần đã tỏ ra ganh tị với Spike. N còn đỡ, N thấy có nhiều người thương chó còn hơn cả chồng con nữa đó. Vì bạn ơi, chó là bạn thân nhất (best friend) của người mà. Chó có bao giờ biết cãi giả đâu? Tình thương của chó với người nuôi là một tình thương vô điều kiện, chó rất trung thành, always be there for you! N còn nhớ có những lúc N đang buồn khổ nhất, Spike đã ngồi bên cạnh N, ngược nhìn N bằng một cặp mắt rất thông cảm, thương yêu. Nó như muốn nói với N rằng: *“Bà ơi, đừng buồn nữa. Bà buồn mà làm gì? Có Spike đang ở ngay kế bên cạnh bà, an ủi bà đây!”*, hoặc: *“Bà đâu có lonely ở trên cõi đời này đâu?! Có Spike đây. Spike hiểu và sẵn sàng chia sẻ với nỗi khổ của bà”*, hoặc: *“Chả có gì mà phải buồn cả bà ạ, I am right here, I am with you mà....”*

Nước mắt của N lại đổ ra... thấy trống vắng quá chừng! Đừng trách N thiên vị, con gái của N có nuôi thêm 1 con chó nữa nhưng có bao nhiêu tình thương, N đã cho hết, để dành hết cho thằng cháu ngoại này rồi! N nhớ nó quá! Nhớ cái mũi nó dài thòn, nhiều khi nhìn nó giống như là một chú gấu bé còn con, nhớ cái đuôi nó xù to lên như con fox. Nhớ tướng nó đi thật kiêu, thật chảnh, nhớ phong cách của nó lúc nào cũng khoan thai, từ tốn, tà tà... (sao nó giống ai zị ta?). Bà nhớ Spike, bà nhớ thằng cu của bà quá, Spike ơi!....

.....

***Giấc ngủ này của Spike là giấc ngủ nghìn thu! *“Kiếp này bà có duyên may gặp lại Spike, kiếp sau mong cả hai chúng ta đều giải thoát, sẽ chẳng còn gặp nhau nữa nhé”*. Mắt nó khép lại rất an bình, nhìn nó bình thản, rất an nhiên, “Ngủ ngoan nha cháu yêu!” N thầm thì nói với Spike, cúi xuống “thơm” 1 lần chót vào trán nó, mùi xà bông hoặc nước hoa con N xịt cho nó thơm thoang thoảng. *“I love you so much Spike ơi, thằng cu của bà ơi.... Vĩnh biệt cu nha. Mong Spike của bà được yên nghỉ, thong dong ở một cõi bình yên nhé”*

nn